

DICTATUL DE LA VIENA REDICTAT DE UNGARIA, VIA U.D.M.R.

SCRISOARE DESCHISĂ

*Domnului Traian Băsescu, președintele României,
Domnului g-ral (r.) Gabriel Oprea, ministrul Apărării Naționale,
Domnului Sorin Oprescu, primarul general al Capitalei*

În ziua de 30 august a.c., s-au împlinit 71 de ani de la așa-zisul „Arbitraj de la Viena“, care este cunoscut în istoriografia română sub denumirea care-i dezvăluie adevărata sa esență: odiosul Diktat de la Viena. Din păcate, acest oribil fapt istoric a trecut nesemnalat de nici un mijloc de comunicare în masă. Toate *mass media* au fost axate, în preajma zilei de 30 august, pe difuzarea și comentarea unor știri derizorii sau „mondene“, de can-can: cutărica a fost declarată moartă, nunta lui cutare a fost mai scumpă decât a nepotului reginei Angliei, premierul Emil Boc cel mic și major a băgat un gol în poarta apărată de un minor etc. Numai „știri“ una și una!

Preliminariile Dictatului de la Viena

Hitler, încurcat de rezistența Angliei, căuta să-și asigure liniștea în S-E Europei și, în acest scop, a propus României, Bulgariei și Ungariei să înceapă tratative pentru soluționarea pașnică a diferendelor dintre ele.

Poziția României. În 26 și 27 iulie 1940 – la nici două săptămâni după răpirea Basarabiei de către sovietici –, premierul Ion Gigurtu și ministrul de Externe Mihail Manoilescu (din noul guvern, instalat la 4 iulie, tocmai din cauza cedării Basarabiei!) i-au făcut o vizită lui Adolf Hitler și lui Benito Mussolini, pentru a le expune poziția țării în litigiile cu cei doi vecini agresivi, despre care, în scrisoarea sa către *Führer*, din 26 iulie 1940, Carol al II-lea afirma că, „în număr și ca putere, ne sunt inferiori“ (cf. Mihail Manoilescu, *DICTATUL DE LA VIENA. Memorii iulie-august 1940*. Editura Enciclopedică, București, 1991, pag. 79). Teza pe care avea să o susțină România pentru rezolvarea rezonabilă și definitivă a litigiilor era „bazată pe principiul etnic și tinzând la omogenizarea etnică a României după formula: *nici un român în Ungaria, nici*

un ungar la noi" (*idem*, pag. 126-127). Mijlocul de realizare era schimbul de populație și, în subsidiar, dacă era nevoie, rectificarea graniței de Vest, prin cedarea unui teritoriu necesar ungarilor **rurali** strămutați în Ungaria, dar doar după scăderea din acest total a teritoriului necesar românilor rurali aduși din Ungaria. Poziția României era susținută cu documente statistice, politice și cu 12 hărți: șase germane, patru ungurești, una italiană și una românească. Toate aceste hărți atestau preponderența masivă a românilor atît pe teritoriile revendicate de Ungaria și de Bulgaria, cît și în regiunile din hinterlandul României. Dar toate aceste hărți zăcuseră 20 de ani în arhiva Ministerului de Externe și, de aceea, M. Manoilescu avea motive să își manifeste furia pentru că ele nu fuseseră folosite absolut deloc în propaganda noastră de miniștrii respectivi de Externe și de diplomații români care primeau salarii mai mari decît cei ai Angliei și S.U.A. (*idem*, pag. 114-115 și urm.). Hitler și Mussolini au fost vizibil impresionați de hărți și de argumentele oficialilor români.

M. Manoilescu precizează: „Atunci cînd noi am vorbit de necesitatea unei apăsări a germanilor asupra ungarilor în timpul viitoarelor tratative, Hitler a declarat, în legătură cu aceasta, dar fără ca nimeni să fi făcut cea mai mică aluzie la un arbitraj, că *el nu vrea să se amestece în litigiu pe calea nici unei intervenții, nici pe aceea a unui arbitraj, fiindcă a mai făcut o dată un arbitraj (între unguri și slovaci) și a reușit să nemulțumească amîndouă părțile.*

Concluziile întrevederii de la Berchtesgaden sunt, dar, precise:

1. Noi urma să tratăm cu ungurii și bulgarii *liberi, nesiliți și fără nici o intervenție germană*, nici în favoarea, nici în defavoarea noastră.

2. Aceste tratative nu erau legate *de nici un termen de încheiere.*

3. Baza tratativelor era *schimbul de populație*, cu scopul de a se ajunge la o soluție în care *nici un ungar să nu rămînă sub români și nici un român sub unguri*" (*idem*, pag. 118).

Führer-ul declara, în mod direct sau prin intermediul lacheilor săi, precum Wilhelm Fabricius, ministrul Germaniei la București, că propunerea României „este dreptatea însăși“ – *die Gerechtigkeit selbst* – (*idem*, pag. 163), că mai mult nu poate pretinde nimeni de la România, că „Bárdossy degeaba sare și țipă ca un isteric pe la Legația germană..., ungurii ar trebui să înțeleagă că propunerea noastră nu este o

născocire românească, ci însăși teza *Führer*-ului și a Germaniei pentru noua așezare a Europei“ (cf. Valer Pop, *Bătălia pentru Ardeal*, în Arhiva M.A.E., fond Conferința Păcii, 1946, vol. 101, f. 293, *apud* A. Simion, *DICTATUL DE LA VIENA*. Editura Albatros, București, 1996, pag. 280-281). Dar, în perfidia sa, Hitler avea să-și schimbe atitudinea cu 180 de grade după nici o lună de zile.

Poziția Ungariei. Sprijinită ocult de U.R.S.S., de Joachim von Ribbentrop, de Italia, Anglia ș.a., Ungaria amenința cu războiul spre a cuceri întreaga Transilvanie. Încă din timpul vizitei lui Ciano la Budapesta, în 19-20 decembrie 1938, „Horthy a vorbit deschis despre «posibilitatea unui atac împotriva României», afirmând, totodată, ca are asentimentul Ducelui pentru această acțiune“ (Andreas Hillgruber, *HITLER, REGELE CAROL și MAREȘALUL ANTONESCU*. Editura Humanitas, București, 2007, pag. 92). Grigore Gafencu relevă că, „*la urma urmei, noi puteam risca un război împotriva ungarilor și bulgarilor, pe care i-am fi bătut dacă am fi fost lăsați în pace de U.R.S.S.* Astfel se limpezește foarte bine politica noastră. România era amenințată să fie împărțită de Ungaria, Bulgaria, U.R.S.S. și chiar de Iugoslavia. În aceste primejdii *singura primejdie mortală o reprezintă o acțiune împotriva noastră din partea U.R.S.S.*“ (cf. M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 98). Ungaria voia – cum susținea de 20 de ani și cum avea să pretindă din 1945 pînă azi! – abrogarea Tratatului de la Trianon și, ca atare, nici nu voia să audă de schimbul de populație. Încurajată de cele două state totalitare, Ungaria voia, ca soluție minimală, măcar jumătate din Transilvania!

András Hory, conducătorul delegației Ungariei la tratativele de la Turnu Severin, premergătoare Diktatului, a reluat ideile din *Aide-Mémoire*-ul Ungariei din 16 august 1940 și, în 19 august, a acuzat guvernul român că „persistă să mențină față de Ungaria o discriminare“ și că dorește „să păstreze sub dominația sa vaste teritorii transilvănene, de exemplu, **regiunea secuilor, a cărei populație este exclusiv ungurească**“ (cf. M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 159; vezi și A. Simion, *op. cit.*, pag. 275 – subl. ns., V.I.Z.). Dacă este „**exclusiv ungurească**“, unde mai sunt „secuii“?!

Revenind, în *Aide-Mémoire*-ul din 22 august 1940, prezentat, în 24 august, delegației României la Turnu Severin, Ungaria preciza în mod expres și categoric, fiind sigură de proptelele sale germane și sovietice: „Pentru a evita orice confuzie și orice echivoc pentru viitor, **guvernul ungar declară solemn că nu vrea și nu poate**

niciodată și sub nici o condiție să facă să emigreze pe secuî de pe pământul lor (M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 160 – subl. ns., V.I.Z.). Prin așa-zisa „discriminare“ Ungaria relua tema că România trebuie să îi dea Ungariei toată Transilvania, de vreme ce, cu șase săptămîni mai înainte, îi cedasem Uniunii Sovietice toată Basarabia! Adică Ungaria se considera nici mai mult nici mai puțin decît egală cu U.R.S.S.! Adevărul este că escaladarea șantajării Germaniei de către Ungaria cu declararea războiului dacă România nu îi dă Transilvania s-a făcut după răpirea Basarabiei de către U.R.S.S. – căci se crease un precedent, bazat pe pactul Ribbentrop-Molotov! Deci, impertinența hungaristă avea o bază reală: U.R.S.S. sprijinea Ungaria în pretențiile sale ca să irite – „sub drapel străin“ – Germania, fapt de care se temea și Germania, căci agresiunea iminentă a U.R.S.S. în România ar fi lipsit-o de petrolul nostru. Cît despre problema secuilor, M. Manoilescu relevă că, „prin schimbul de populație, ar fi și pentru noi unele foloase, căci nu este puțin lucru **să scăpăm de secuimea înfiptă ca un cui în inima țării**“ (*idem*, pag. 170 – subl. ns., V.I.Z.). Acum, aceiași „secuî“, care nu mai există de peste două secole, ne creează aceleași prejudicii.

Dictatul de la Viena: revanșard și revizionist

Dar este necesar să reamintim – cel puțin o dată pe an – că acest „arbitraj“ a fost un act politic **eminamente criminal**. Conform dreptului internațional – în vigoare atunci, ca și acum –, pentru ca un arbitraj să fie valid juridic, moral și politic, trebuie să fie îndeplinite câteva condiții minimale: 1) statele între care există anumite litigii au dreptul să își aleagă ele însele arbitrii; 2) statele-arbitri trebuie să fi atestat moralitatea politică și rectitudinea juridică în virtutea cărora a apărut, *sui generis*, certitudinea că sunt imparțiale și vor formula o decizie corectă; 3) statele cu litigii trebuie să facă o cerere de arbitraj; 4) se redactează un act de compromis între litiganți, care se prezintă arbitrilor; 5) fiecare stat care cerere arbitrajul are dreptul să își susțină, public, documentat, punctul de vedere în fața arbitrilor; 6) textul arbitrajului se prezintă, simultan și împreună, litiganților (cf. *idem*, pag. 289).

Așa cum se știe, nici unul dintre aceste aspecte nu a fost îndeplinit. România nu a formulat, în mod oficial, nici o cerere de arbitraj, ci a fost împotriva unei asemenea

modalități de soluționare a litigiilor – aspect relevat expres de către Carol al II-lea în scrisoarea către *Führer*, din 26 iulie 1940 (*idem*, pag. 82; vezi și pag. 128, 184-186 etc.) În timpul vizitelor lui Ion Gigurtu și Mihail Manoilescu la Hitler și la Mussolini, aceștia din urmă au refuzat ideea unui arbitraj. Mai mult, subliniază M. Manoilescu, „fereala italienilor, ca și a germanilor, de a se amesteca direct în tratative era atât de mare, încât nu admiteau nici aparența unei intervenții și se păzeau de ideea unui arbitraj ca de cea mai neplăcută eventualitate pentru ei. Merită subliniat acest fapt pentru a marca schimbarea intervenită mai târziu în această atitudine“ (*idem*, pag. 122).

Nici Ungaria nu a făcut cerere de arbitraj, mai ales că ea era ferm pornită să declare război României, pentru a-și realiza pretențiile teritoriale, „dar în fața acesteia [a Ungariei] se afla hotărâitul veto german“ (Juhász Gyula, *A Teleki-kormány külpolitikája, 1939-1941*, pag. 183, *apud* A. Simion, *op. cit.*, pag. 287, 311 etc.). Ungaria amenința continuu cu declanșarea acestui război, mai ales că era încurajată, în revendicarea pretențiilor sale, de U.R.S.S. și, ulterior, firește, de Germania (M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 55, 85, 88, 96-97, 100 etc.). De altfel, M. Manoilescu a relevat clar: „Dar imediat Ribbentrop mi-a replicat că *noi niciodată nu ne vom bate numai cu ungurii*, ci și cu mulți alții (explicație care se lega cu ceea ce spusese la început) și anume că *ungurii sunt secundați de ruși și că ei, germanii și italienii, le vor da ajutor* (*idem*, pag. 202).

Adolf Hitler s-a autoimpus ca „arbitru“, asociindu-și-l pe Benito Mussolini, care, de altfel, manifesta o deplină slugărnicie față de el (*idem*, pag. 126). Deși cunoștea faptul că Ungaria nu are nici un drept asupra Transilvaniei, *Führer*-ul s-a folosit de Transilvania ca de un veritabil măr al discordiei pentru a menține și chiar a spori animozitatea dintre cele două țări, în baza străvechiului adagiu politic, *Divide et impera* (cf. A. Simion, *op. cit.*, pag. 313-314, 327-328 etc.)! De altfel, referindu-se la convorbirea dintre Hitler și regele Carol al II-lea, la Berghof, din 24 noiembrie 1938, Ribbentrop consemnase această conduită trasată de Hitler: „Ideea fundamentală a politicii noastre în momentul de față trebuie să fie de a ține în șah atât Ungaria, cât și România, pentru a le folosi, în funcție de evoluția situației, în interesul german“ (Andreas Hillgruber, *op. cit.*, pag. 85).

Documentele „arbitrajului“ – textul și harta – au fost redactate de Hitler și acesta a impus României acceptarea „arbitrajului“ înainte de a-i face cunoscut lui Carol al II-lea

conținutul respectivelor documente! În caz de neacceptare, Hitler a amenințat România cu „nimicirea“ (M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 71, 198), dispariția ei ca stat și națiune: prin invadarea țării – împreună cu Ungaria – pentru ocuparea Transilvaniei; urmând ca din Sud să intervină militar Bulgaria, pe care o încurajase să revendice Cadrilaterul, iar din Est să invadeze U.R.S.S., care, deja, între 26 iunie-4 iulie 1940, deci cu doar două luni mai înainte, ne răpise Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța. Deci, România ar fi avut de luptat pe trei fronturi. Or, la 7 iulie 1940, șeful Statului Major, generalul Florian Țenescu, îi declarase categoric lui M. Manoilescu că „*este inimaginabilă o luptă a noastră pe trei fronturi și că politica noastră externă trebuie să facă orice pentru a evita o asemenea luptă*“ (*idem*, pag. 35, vezi. și pag. 142, 169 etc.). Ba, se întrevedea chiar *riscul luptei pe patru fronturi*, întrucât Iugoslavia menținea și ea trupe la granița noastră, iar în alte ocazii obstrucționa acțiunile diplomaților români (*idem*, pag. 70, 98).

Mihail Manoilescu, când a văzut harta impusă prin Diktat, a leșinat! În mod just, Mihail Manoilescu, silit să semneze „Arbitrajul“, l-a caracterizat ca fiind „o scenă dintr-un film de groază din lumea bandiților la drumul mare“ (*idem*, pag. 289).

Pactul Ribbentrop-Molotov, încheiat la 23 august 1939 – cu un an și o săptămână înainte de Diktatul de la Viena –, era, în esență, **reeditarea [Tratatului de la Brest-Litovsk](#)** – pe care-l putem supranumi pactul Hoffmann-Troțki –, încheiat, la 3 martie 1918, tot între Germania și U.R.S.S. «„Pacea“ de la Brest nu este îndreptată numai împotriva intereselor naționale ale Rusiei; ea este îndreptată și împotriva Germaniei. În sensul și în spiritului ei, „pacea“ de la Brest este o prefigurare a pactului Ribbentrop-Molotov. Calculul lui Lenin din 1918 și calculul lui Stalin din 1939 sunt aceleași: lasă Germania să năvălească asupra Apusului, las-o să se epuizeze. Căci cu această ocazie se vor epuiza și aliații occidentali, pînă la ultima suflare. Cu orice preț vom ajuta Germania să se epuizeze, apoi...» (Viktor Suvorov, [SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ – Cine a declanșat al doilea război mondial?](#), Ed. Polirom, Iași, 1995, pag. 16). Din păcate pentru Hitler, inițial el nu a înțeles că, prin Pactul Ribbentrop-Molotov, Stalin l-a păcălit: i-a dat mîna liberă, i-a dat și resurse vaste ca să distrugă democrațiile occidentale din Vestul Europei, să-și atragă eticheta de declanșator al celui de-Al Doilea Război Mondial, de criminal de război, de cotropitor al Europei etc., pentru ca Stalin să apară în

chip de „eliberator al popoarelor de sub jugul fascist“! Stalin își planificase începerea războiului contra Germaniei la 6 iulie 1941.

Totuși, nici Hitler nu era prost și și-a dat seama de păcăleală. De aceea, cu două săptămîni înainte, la 22 iunie 1941, avea să înceapă agresiunea contra U.R.S.S. Dar, pînă atunci voia pacea în Balcani, ca să-și mențină controlul asupra economiei României și, în special, a petrolului ei. De aceea, a impus Diktatul de la Viena, pe care-l putem numi, cu îndreptățire, și Diktatul de la Hiena.

Diktatul de la Viena – consecință a conciliatorismului franco-englez

Reamintim, Franța conciliatoristă, după ce dormitase în spatele „inexpugnabilei“ Linii Maginot – care îi secătuse inutil bugetul apărării, avînd ca efect major moliciunea Armatei Franceze, din cauza slabei instruirii și a insuficientei dotări cu tehnică militară modernă –, capitulase, deja, după cîteva săptămîni de lupte, precedate de „războiul ciudat“. Anglia, la fel de conciliatoristă (cf. [Martin Gilbert, Richard Gott, CONCILIATORII](#), Editura Politică, București, 1966), sufocată de blocada maritimă realizată de Flota germană (în special de submarine), era în pragul invadării de către Germania și mai exista doar grație luptei eroice a Aviației britanice (sprijinită tehnic de S.U.A.), care avea să învingă, totuși, în *Bătălia Angliei!*

Paradoxal, chiar Anglia, „aliata“ României care-i dăduse „garanții“, își exprima mirarea – prin cuvintele unui diplomat englez – că „Ungaria nu atacă România“ (M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 90). Dar nu era surprinzătoare atitudinea Perfidului Albion, ci în deplin consens cu conciliatorismul său, căci, în 1935, „242 deputați englezi semnaseră o moțiune prin care cereau revizuirea tratatelor de pace în favoarea Ungariei și împotriva noastră“ (*idem*, pag. 90, 113).

De fapt, tocmai acest celebru succes al Aviației britanice a determinat schimbarea strategiei hitleriste: pierzînd bătălia aeriană și nemaiputînd debarca trupele pe pămînt englez, *blitz krieg*-ul a fost pierdut și el, devenind, în perspectivă, „un război de uzură și de lungă durată“ (V. Suvorov, *op. cit.*, pag. 42). În acest caz, pentru a continua războiul contra Imperiului Britanic și al aliaților lui prezenți și viitori, Hitler avea nevoie de noi resurse și rezerve materiale și umane – de petrol, îndeosebi, dar și de

sclavi în lagărele de concentrare! Din acest motiv, în decembrie 1940, a decis să dea prioritate Planului Barbarossa: pregătirea pentru atacarea, tot printr-un *blitz krieg*, a U.R.S.S. cu proxima ocazie favorabilă. Dar această ocazie nu venise, Germania nu era pregătită să atace U.R.S.S., ci, dimpotrivă, era interesată să prelungească multă vreme „prietenia“ parafată prin Pactul Ribbentrop-Molotov, pentru a folosi resursele materiale ale U.R.S.S., mai ales petrolul din Caucaz și din România, împotriva Angliei! Tocmai din acest motiv *Führer*-ul voia să impună Diktatul, prin care obținea mai multe avantaje strategice: 1) menținea pacea în această zonă, pe care putea să o exploateze „pașnic“; 2) nu ar mai fi avut nevoie să aducă aici armatele de care avea nevoie în Vest; 3) evita „un război cu Rusia *în mod prematur*, adică înainte de a fi relativ degajat pe frontul de Vest și înainte de a-și fi făcut pregătirile necesare în Est“ (cf. M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 282-283); și 4), cel mai important, *evita războiul simultan pe două fronturi* – un principiu elementar de strategie militară, care nu trebuia încălcat. De fapt, imediat după începerea războiului contra Poloniei, la 1 septembrie 1939, Hitler a început și războiul contra Franței, deci, încălcase principiul strategic enunțat mai sus – ceea ce însemna, pentru cei avizați, sinuciderea lui Hitler și a Germaniei (V. Suvorov, *op. cit.*, pag. 42, 45), cum și avea să se întâmple în 1945!

Totodată, întrucât Ungaria făcuse parte din Imperiul Austro-ungar și, deci, era în zona de influență germană, apoi, fapt important, Ungaria fusese aliata Germaniei în Primul Război Mondial, conducerea Germaniei naziste avea convingerea că Ungaria fusese nedreptățită prin Tratatul de la Trianon. Din aceste cauze susținea Ungaria în pretențiile sale revizioniste. De altfel, însăși Germania se considera nedreptățită de Tratatul de la Versailles și voia revizuirea acestuia – revizuire care a constituit sămînța celui de-Al Doilea Război Mondial. De aceea, fiind în consens cu fosta sa aliată, Germania se baza pe Ungaria ca pe o actuală aliată sigură, spre deosebire de România, care-i fusese inamică în Primul Război Mondial, care o bătuse măr la Mărășești, Mărăști și Oituz – înfrîngeri care nu puteau fi uitate! – și care, pînă de curînd, se bazase pe garanțiile de securitate date de fostele și actualele inamice ale Germaniei, Anglia și Franța (chiar dacă aceste garanții nu fuseseră aplicate în cazul recentei agresiuni a U.R.S.S., în cazul răpirii Basarabiei – vezi și Ion Șuța, Geo Stroe, *DREPTATE ROMÂNIEI*. Editura Dacoromână, București, 2007, ediția a II-a revăzută și

adăugită, *passim*)! În mod evident, Germania știa că România îi căuta apropierea numai fiindcă nu avea încotro, fiindcă rămăsese singură și izolată, „între dușmani“!

Salvarea țării și prăbușirea regimului carlist

În acest context european, dominat de armatele celui de-Al Treilea Reich și de amenințările U.R.S.S., simultane și conjugate cu ale Germaniei, concretizate în producerea frecventă de către Rusia sovietică a incidentelor la granițe – rezultate, adesea, cu uciderea unor militari și civili numai dintre români (cf. A. Simion, *op. cit.*, pag. 344-345, 347-348 etc.) –, România a fost nevoită să accepte Diktatul de la Viena. Acesta, în ciuda sacrificiilor care se prefigurau din cauza lui, avea anumite părți pozitive: 1) înlătura spectrul **războiului pe trei (sau chiar patru) fronturi**, dintre care cel mai grav cu colosul de la Răsărit; în consecință, 2) înlătura prăbușirea și dispariția inevitabilă a României ca stat, cum pățise, în 1939, Polonia; 3) evita distrugerea națiunii, a cărei parte viguroasă și validă de luptă ar fi fost nimicită în război, iar, după înfrîngerea implacabilă, partea rămasă ar fi fost împrăștiată în lagărele concentraționare ale Germaniei și ale U.R.S.S., așa cum începuse să se întâmple cu populația Basarabiei și a Poloniei; și 4), în perspectivă, oferea răgazul pregătirii Armatei pentru războiul de apărare, mai ales în privința înzestrării ei cu armament modern, fiindcă regimul carlist, în pofida propagandei gălăgioase, nu făcuse decît afaceri veroase sub pretextul că dotează Armata (escrocheria Skoda este antologică în istoria corupției dictaturii carliste). Pentru că, totuși, cu toate condițiile banditești în care a fost impus și cu toate ciuntirile teritoriale și urmările tragice provocate, îndeosebi pentru ardeleni, acceptarea Diktatului ne-a lăsat „*stăpîni pe teritoriul național și pe armata noastră, care singure ne-au făcut interesanți și prețuiți în toate împrejurările*“ (M. Manoilescu, *op. cit.*, pag. 281).

Liderii României aveau siguranța că românii i-ar fi învins în război pe oricare dintre vecinii noștri, luptînd cu ei fie separat, fie pe două fronturi – cu condiția să nu fie ajutați de nemți sau de ruși! Luptele consemnate în zbuciumata noastră Istorie națională și, mai ales, revirimentul Armatei României în Primul Război Mondial – considerat „un miracol militar“ atît de adversarii germani și austrieci, cît și de aliații francezi, englezi și americani – confirmau vitejia bravilor noștri oșteni. Dacă aceste afirmații par argumente

pro domo, putem releva, pentru un plus de obiectivitate, inclusiv opinia unui inamic expert: «Cînd a fost întreat „care dintre trupele neaparținînd Germaniei“ – finlandezii, croații, ungurii – „erau cei mai buni soldați“ din cadrul Axei, fostul general al Wehrmachtului și, ulterior, șef de Stat Major N.A.T.O., Hans Speidel, a răspuns: „Nici unii. Românii. Dați-le niște ofițeri de treabă și sunt cei mai buni soldați pe care îi puteți avea“» (cf. Cyrus L. Sulzberger, *A LONG ROW OF CANDLES*, Toronto, Macmillan, 1960, pag. 74, *apud* Larry Watts, *FEREȘTE-MĂ, DOAMNE, DE PRIETENI!* Editura RAO, București, 2011, pag. 419). La întrebarea similară a unui ofițer britanic, referitoare la cine a fost cel mai bun aliat militar al nemților, generalul Heinrich Kreipe, care condusese o divizie de pe frontul din Kuban, a răspuns: „A, românii, desigur! Au fost neînfricați în atac și dacă trebuiau să apere o poziție, erau ca niște cîini de pază! Rezistau uneori pînă la ultima suflare“ (Patrick Leigh Fermor și Artemis Cooper, *WORD OF MERCURY*, Londra, John Murray, 2004, *apud* Larry Watts, *eodem loco*). Cît despre unguri, care jucaseră la două capete tot timpul – și cu țările Axei, și cu Aliații –, N. S. Hrușciiov avea să-i pună, în textele oficiale, mereu într-o lumină pozitivă – contrapunîndu-i românilor. Dar, în discuțiile private, își exprima o opinie total diferită vizavi de armata maghiară, informîndu-l pe un tovarăș că aceasta era „«eroică» numai în privința cruzimii față de civili și pasivă pînă la «autodistrugere»“ (Larry Watts, *op. cit.*, pag. 420).

Dar, revenind la anul 1940, se știa că, pînă la declanșarea celui de-Al Doilea Război Mondial, industria militară progresase uluitor față de 1914 și că Germania și U.R.S.S. nu făcuseră decît „să se înarmeze pînă-n dinți“. Dovada era *blitz krieg*-ul hitlerist în Europa Occidentală. Chiar „marea“ Franța capitulase în cîteva săptămîni, dîndu-i Germaniei mai mult de jumătate din teritoriu, peste un milion de prizonieri cu armamentul aferent și alte resurse, căci, așa cum [au remarcat unii români](#), „[salutul francezesc](#)“ se face prin ridicarea mîinilor în sus: „Kaput!“ De aceea, România nu avea nici o șansă în fața Moloh-ului fascisto-comunist, care abia aștepta să se repeadă asupra ei.

Ca atare, a trebuit să accepte Diktatul de la Viena. E-adevărat, România nu a recunoscut juridic și politic Diktatul, nu l-a publicat în *Monitorul Oficial*, ci doar l-a acceptat *de facto*. „Consiliul de Coroană, examinînd toate posibilitățile, a ajuns la

singura încheiere mai favorabilă, adică la acceptarea arbitrajului Axei, *România găsimu-se, în acest moment, absolut între dușmani*. Întregul sistem pe care se baza politica externă a democrației s-a prăbușit în întreaga Europă“ (A. Simion, *op. cit.*, pag. 374).

Consecința imediată a fost aducerea, la conducerea României, de către regele Carol al II-lea, a generalului Ion Antonescu, pe care tot Carol al II-lea îl ținuse în arest la Mănăstirea Bistrița, fiindcă nu putuse să îl asasineze, cum intenționase cu puțin timp înainte! A urmat căderea execrabilului regim carlist, căci generalul Ion Antonescu l-a silit pe rege să abdice și să plece din țară, fiindcă nu i se mai putea asigura securitatea lui și camarilei regale.

Esența revizionistă a Diktatului de la Viena

Este necesar să subliniem un aspect esențial al elaborării Dictatului de la Viena: caracterul lui revizionist și revanșard. În pretențiile lor adresate lui Hitler, contestând Tratatul de la Trianon, horthyștii au pretins că au nevoie de reocuparea Transilvaniei pentru a-i proteja pe „secuii“ din „Ținutul Secuiesc“! Hitler a trasat granița zonei cedată Ungariei incluzând și județele respective, dar nu neapărat pentru a le da satisfacție revizioniştilor, ci dintr-un motiv geopolitic strategic: pentru a ajunge la crestele Carpaților. Astfel, își atingea două obiective majore: își aducea diviziile blindate în vecinătatea petrolului românesc, de care avea nevoie pentru mașina de război germană și, totodată, pentru a fi cât mai aproape de granițele extinse ale U.R.S.S., cu care tocmai încheiase, la 23 august 1939, tratatul de „prietenie“ numit Pactul Ribbentrop-Molotov – la fel de criminal ca și Diktatul lui Hitler-Mussolini!

Dar, în mediile diplomatice și ale Serviciilor Secrete, era de mult timp notoriu că Hitler intenționa atacarea U.R.S.S. la momentul oportun, în baza **sloganului medieval însușit de nazism** *[Drang nach Osten](#)*, prin care Germania voia să-și extindă „spațiul vital“, *[Lebensraum](#)*, prin cucerirea țărilor slave din Estul Europei – după cum, simultan, și Stalin urmărea, invers, „Marșul spre Vest“, pentru extinderea Revoluției Sovietice Socialiste Mondiale. De aceea, Stalin masase, în vara lui 1940, la granițele estice ale

României zeci de divizii în poziții ofensive – numai în Nordul Bucovinei se aflau 30 de divizii, amplasate în dispozitiv de luptă (cf. A. Simion, *op.cit.*, pag. 345)!

De altfel, cum avea să dezvăluie, în 1987, Viktor Suvorov, în cartea sa *SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ*, Stalin își planificase declanșarea războiului contra Germaniei la 6 iulie 1941 (*op. cit.*, pag. 287) și își adusese, de-a lungul frontierei de Vest a U.R.S.S., de la Marea Baltică la Marea Neagră, zeci de armate, însumând circa 191 de divizii și alte mii de unități independente. În iulie 1940, generalul de armată K. A. Merețkov examina frontiera României (*idem*, pag. 260). Cele mai puternice armate din componența Primului și celui de-Al Doilea eșalon strategic nu s-au desfășurat împotriva Germaniei, ci împotriva câmpurilor petrolifere ale României: Armatele a 9-a și a 16-a (*idem*, pag. 143-145, 150, 154-157, 223, 237, 246-248, 260, 269). «Însă noua „campanie eliberatoare“ a Armatei 9 în România putea să schimbe întreaga situație strategică din Europa și din lume. România este principala sursă de petrol pentru Germania. O lovitură asupra României înseamnă moartea Germaniei, înseamnă oprirea tuturor tancurilor și avioanelor, a tuturor mașinilor, vaselor, a industriei și transportului. Petrolul este sângele războiului, iar inima Germaniei, oricât ar părea de curios, se afla în România. O lovitură asupra României înseamnă o lovitură direct în inima Germaniei» (*idem*, pag. 143-144). „La 13 iunie 1941, efectivul Corpului special 9, pînă la ultimul soldat, a primit ghiduri de conversație ruso-române“ (*idem*, pag. 215). Dat fiind relieful complex al României, U.R.S.S. pregătise contra ei puternice corpuri de armată de desant aerian (*idem*, pag. 110-111, 122-124, 130, 133-136, 138). De altfel, „la 26 iunie 1941, Corpul 4 Aviație a început bombardarea câmpurilor petrolifere de la Ploiești“ (*idem*, pag. 286).

Faptul că Hitler avea să i-o ia înainte cu doar două săptămîni a constituit o tragică surpriză pentru Stalin. La 1 septembrie 1939, începuse Al Doilea Război Mondial prin atacarea Poloniei, după care, prin *blitzkrieg*, „Hitler a hăcuit jumătate din Europa“ – după cum se exprimă Viktor Suvorov. Diktatul de la Viena s-a înscris, astfel, în politica expansionistă a Germaniei hitleriste, de subjugare inclusiv a țărilor din Sud-Estul Europei, România fiind – prin mărimea și poziția geostrategică în această zonă – cea mai importantă. Acum, Germania democrată sprijină Austria și Ungaria, refăcându-

și zona sa apropiată de influență, iar în presa germană circulă, deja, sintagma „cel de-Al Patrulea Reich“.

Reluarea temelor revizioniste ale Dictatului de la Viena

Același joc malefic avea să-l facă și U.R.S.S., atât în etapa premergătoare războiului antisovietic, cât și în toată epoca postbelică (cf. Larry Watts, *op. cit., passim*). Acum, în plină epocă „post-comunistă“, unele cercuri oculte occidentale agită problema Transilvaniei – care, chipurile, ar trebui cedată Ungariei, fiindcă aceasta ar fi fost nedreptățită prin Tratatul de la Trianon: adică aceleași idei subterane folosite de Hitler în „argumentarea“ Diktatului de la Viena. În acest fel se exprimase președintele Franței, adulterinul și escrocul socialist François Mitterrand, imediat după 1990. Iar în 1993, colonelul (rtr.) Trevor Dupuy, unul dintre cunoscuții analiști militari ai Armatei S.U.A., cu vechi state de serviciu, a publicat cartea [*FUTURE WARS. The world's most dangerous flashpoints*](#), care conține capitolul numit „[Război pentru Transilvania](#)“, în care nu mai poate de grija – cui credeți?! – a... „secuilor“.

Iată cum îi dezinformează convingător, în acest capitol „[Război pentru Transilvania](#)“, col. (rtr.) – pentru că exigențele academice mă împiedică să scriu „porcul“ – Trevor Dupuy pe zombii americani: „De asemenea, deși 96,6 la sută din populația Ungariei este reprezentată de etnici unguri, iar restul în cea mai mare parte de germani și slovaci, circa 1,9 milioane de etnici unguri, cunoscuți sub numele de secui – care alcătuiesc aproximativ 20 la sută din totalul populației ungare – trăiesc în România. Aceste cifre folosite pentru exemplificare nu sunt numai date statistice, ci reflectă existența unor probleme grave și periculoase. Revoluția care a dus la răsturnarea dictaturii Nicolae Ceaușescu în România a izbucnit atunci când forțele de securitate au ucis un preot maghiar din Timișoara (sau Temesvar), centru al comunității maghiare din România“ (vedeți și studiul meu, „[Transilvania – pretextul destrămării României](#)“, în serial pe *AlterMedia*, al cărui ultim episod este aici: http://ro.altermedia.info/politica/transilvania-pretextul-destramarii-romaniei-3_8767.html). Dar Trevor Dupuy-The Pig nu explică ignorantilor americani de ce ungurii din România s-ar numi „secui“, mai ales că ungurii își zic „maghiari“. „Unguri“ își zic

numai în Occident, ca să pară mai evoluți: „*Hungary*“ sună mai *chick*, pe când „*Magyar*“ sună primitiv. Alte măgării frapante ale acestui Trevor Dupuy-The Pig, dezinformator nesimțit – altfel analist militar cu vreo sută de cărți publicate –, sunt conținute în fraza „...**forțele de securitate au ucis un preot maghiar din Timișoara (sau Temesvar), centru al comunității maghiare din România**“. Numai că 1) Timișoara – nu „Temesvar“! – nu este „centru al comunității maghiare din România“ și 2) „preotul maghiar din Timișoara ucis“ nu este altul decât spionul Laszlo Tökes – [adulterin](#) și [pastor apreciat de enoriașii săi](#) – , care, din păcate, trăiește bine-mersi și, mai grav, este europarlamentar al României, dar, de peste trei decenii, atentează la securitatea României!

Ca și pe vremea lui Hitler, „[Războiul pentru Transilvania](#)“ se duce, în scenariul născocit de T. Dupuy, între Ungaria și România – cu deosebirea că, deși Hitler anticipa că România bătea oricând Ungaria dacă nu ar sprijini-o Germania, acum Trevor Dupuy descrie cum că România ar fi fost bătută de Ungaria! E o dorință pe care colonelul Trevor Dupuy-The Pig ar vrea să o vadă împlinită?! Cu ajutorul cui: al N.A.T.O.?! Ungaria a fost primită în N.A.T.O. înaintea României, deși poziția Ungariei nu avea nici o valoare strategică: era o insulă izolată între țări care nu făceau parte din N.A.T.O. Atunci, de ce a fost primită cu prioritate? Evident, doar ca să joace, în continuare, rolul scandalagiului din cârciumă, care începe scandalul, după care ceilalți, care pîndesc, încep jaful. Și îl joacă în continuare, la fel ca înainte de 1940: pretinde teritorii de la Slovacia, de la Ucraina, de la Slovenia etc. Apoi, să ne amintim că, recent, la *summit*-ul de la Lisabona, Vladimir Putin a amenințat România cu posibila destrămare, pe motiv că Ungaria cere Transilvania, iar Bulgaria Dobrogea! Să-i trimitem și lui Vladimir Putin hărțile pe care M. Manoilescu i le-a prezentat lui Hitler? Oricum, între timp atlasul cu hărțile respective nu a fost reeditat de Ministerul de Externe, nici măcar de către Academia Română. După '44, hărțile contraveneau politicii lui Stalin, după '64 contraveneau politicii lui Brejnev (poreclit „măcelarul Basarabiei“), după '90 contravin politicii Uniunii Europene, poreclită de V. Bukovsky „Noua U.R.S.S.“ (*sic*).

Diktatul de la Viena redictat de Ungaria, via U.D.M.R.

După trădarea de la 23 august 1944, toate organizațiile fasciste maghiare au devenit, subit, comuniste și s-au unit în Blocul Democrat Maghiar, MADOSZ. Gudurându-se pe lângă Stalin, au reușit să înființeze Regiunea Autonomă Maghiară, în „inima României“, cum relevase M. Manoilescu – iar, în optica liderilor revizionști maghiari ai acelei noi entități administrative, „autonomia era doar o primă treaptă spre reintegrarea în Ungaria“ (Larry Watts, *op. cit.*, pag. 202), cum fusese în vremea Dictatului de la Viena și cum cred descendenții liderilor de atunci, care conduc acum U.D.M.R. După depășirea regimului „democrat-popular“, grevat de stalinism, internaționalismul proletar menținut de neocominterniștii N.K.D.V.-iști din U.R.S.S. infiltrați în România – Ana Pauker, Silviu Brucan, Valter Roman, Dionisie Patapievici, Leon Tismăneanu ș.a. (cf. *idem*, pag. 48, 104, 106, 148, 198, 203, 238, 348 etc.) –, a menținut admiterea „minorităților naționale“, deși în democrațiile occidentale (Franța, Germania, Grecia etc.) ele nu sunt recunoscute. Ca atare, urmașii horthyștilor din MADOSZ și-au continuat activitatea pernicioasă în Consiliul Oamenilor Muncii de Naționalitate Maghiară (C.O.M.N.M.). După 1990, comuniștii din C.O.M.N.M. au năpârlit, din nou, în Uniunea Democratică a Maghiarilor din România (U.D.M.R.). Adică aceiași fasciști, cu alt paravan. **U.D.M.R. a iterat** – fapt devenit, deja, notoriu – **temele revizioniste conținute în Diktatul de la Viena**: pretențiile hungariste privind „drepturile Ungariei asupra Transilvaniei“, asupra de către România a celor 1,9 milioane de moghiori (în care-i cuprinde și pe evreii și țigani maghiarofoni și maghiarizați), problema așa-zisului Ținut Secuiesc, protejarea culturii și limbii secuiești – care nu mai există de multă vreme! – și alte asemenea idei șovine, fasciste și neorevizioniste. Prin politica „pașilor mărunți“, U.D.M.R. cere, imperativ, secesiunea „Ținutului Secuiesc“, ca și în 1940, tot pentru „a-i proteja pe secui“. Dar, la Recensământul din 2002, s-au declarat „secui“ doar vreo cinci sute de indivizi. În 1848, la Adunarea de la Lutița **s-a recunoscut că toți secuii fuseseră maghiarizați**, iar Divizia Secuiască a făcut cele mai abominabile crime contra românilor.

După Diktatul de la Viena, aceeași „Divizie Secuiască“ a comis crime la fel de abominabile. Secui nu mai există de circa două secole, dar U.D.M.R. vrea, ca în vremea Diktatului de la Viena, secesiunea „Ținutului Secuiesc“, pentru protejarea „secuilor“, care vorbesc moghioarește de peste două veacuri! Agresiunile comise contra

României de fasciștii din U.D.M.R. sunt arhicunoscute. Pînă în 2002, a circulat pe internet „*Cartea neagră a U.D.M.R.*“ Din păcate, organizația care a postat-o nu a continuat scrierea cărții negre și nici nu s-a îngrijit măcar de menținerea *site*-ului respectiv. Dintre agresiunile mai cunoscute, de după 2000, amintesc: montarea statuii celor 13 generali criminali în parcul „reconcilierii“ de la Arad, deși, într-o *Scrisoare deschisă* adresată premierului de atunci, Adrian Năstase, îi propusesem să o expedieze în Austria (sau, mai bine, să o dea la topit), fiindcă acolo îi era locul; continuarea purificării etnice, în dauna românilor din județele Mureș, Harghita și Covasna; introducerea limbii maghiare în administrația celor trei județe, precum și în Justiție; scrierea bilingvă a denumirii localităților, deși nu are nici o justificare; retrocedarea ilegală a circa „unui milion de hectare în proprietate maghiară – ceea ce echivalează cu o a doua ocupare de țară în Ardeal“, după cum a declarat fascistul [Hunor Kelemen](#) (vezi în [Adevărul](#), nr. 3819, 3 oct. 2002; cf. și http://ro.altermedia.info/politica/horthysmul-udmr_7870.html); escaladarea problemei așa-zisului ținut secuiesc, în condițiile inacțiunii criminale a instituțiilor statului român. Iată că, recent, prin impertinența lor nepedepsită, moghiorii care-i apără pe secuii inexistenți vor să introducă și o monedă proprie, după ce, recent, și-au deschis „reprezentanță“ la Bruxelles și Strasbourg! Și alte asemenea nenumărate atentate la adresa securității naționale!

Așa cum a denunțat, scandalizat, academicianul [Dinu C. Giurescu](#), regiunea de dezvoltare propusă, recent, de U.D.M.R. [coincide exact cu zona trasată de Hitler prin Diktatul de la Viena!](#) De 20 de ani, U.D.M.R. este prezentă în Parlamentul României, deși nu este partid politic. U.D.M.R. deține recordul ca durată a menținerii la Putere, deși nu este partid politic, ci organizație culturală, contravenind, astfel, legii electorale, legii partidelor politice etc.! Deși minoritatea maghiară deține doar șase procente din populația României, U.D.M.R. deține circa o treime din posturile guvernului Boc 5, cu efectele antiromânești cunoscute! Și, cum am văzut, aplică ideile Diktatului de la Viena. Deși, după acceptarea Diktatului, întreaga Românie își exprimase revolta pentru impunerea lui. Și, îndeosebi, ardelenii! Au fost cazuri când unii militari ardeleni încadrați în Armatele României din celelalte provincii istorice au vrut să-și părăsească unitățile, **cu armament cu tot**, și să plece în Ardeal pentru a-și apăra glia strămoșească și abia s-a reușit temperarea lor (cf. A. Simion, *op. cit.*, pag. 377-385). Acum, aplicarea de

către U.D.M.R., cu concursul guvernului Boc 5 – maghiarizat și antiromânesc –, a ideilor „Diktatului de la Hiena“ nu mai revoltă decât puțini români. Dar și mai puțini ardeleni! Unii dintre descendenții ardelenilor care au trăit tragedia aplicării Diktatului, de teapa lui Sabin Gherman, au uitat ce au pățit părinții lor și cred că, dacă Transilvania ar fi alipită Ungariei – conform „teoriei Huntington“ –, atunci „ar duce-o mai bine“!

În *Memoriile* sale, Mihail Manoilescu atrage, just, atenția asupra unui fapt ignorat, între timp, și care, de aceea, trebuie relevat din nou. De fiecare dată când s-a pus problema sacrificiilor teritoriale – în speță cedarea Basarabiei și a Cadrilaterului –, argumentul decisiv a fost că trebuie să le sacrificăm pe acestea pentru **apărarea Transilvaniei, pentru menținerea ei în hotarele firești ale țării**, fiindcă acolo îi era locul: Transilvania era leagănul poporului român și toți domnitorii țării se străduiseră să o aducă alături de celelalte provincii istorice, ca să se întrească România.

Basarabienii, bucovinenii și dobrogenii din teritoriile cedate fuseseră sacrificați pentru ardeleni – provizoriu, s-a zis, pînă vom reveni la timpuri mai bune. Dar, cînd au venit, nu am știut să folosim ocaziile respective – puciul de la Moscova, destrămarea U.R.S.S. –, iar acum vor veni vremuri tot mai rele! Acum, unii dintre ei ardeleni – preferații Istoriei naționale recente –, pentru cîtiva arginți – arginții trădării! – cochetează cu maghiarii, care i-au asuprit o mie de ani. Cum de i-au suportat atîta amar de vreme și de ce acum cred că ar fi mai „occidentali“ dacă se drapează în „teoria“ Huntington, care este o teorie falsă, un „cîntec de sirenă“?! Cum de mai rabdă ardelenii atitudinea revanșardă și revizionistă a U.D.M.R.?! Criminala politică a „maghiarismului“ – rasistă și teroristă – este mai puternică decît ardelenismul?!

Mai este un aspect extrem de important și care, la fel, este puțin etalat: așa-ziii „maghiari“ – nu numai din România, ci și din Slovenia, Voivodina, Ucraina, Slovacia și Ungaria (îndeosebi din Ungaria, căci aici teroarea maghiarizării a fost mai puternică!) – sunt rezultatul, în proporție de peste 80 la sută, maghiarizării naționalităților constituente ale Imperiului Austro-ungar! Așadar, în cvasitotalitatea lor, „maghiarii“ din România sunt români maghiarizați în decursul timpului, adică sunt români care și-au renegat neamul, religia, limba, cultura, istoria – pe scurt, sunt trădători de neam! Și, în istoria tuturor popoarelor, pedeapsa trădătorilor a fost una singură: moartea! Acum, fiind în U.E., pedeapsa cu moartea a fost abolită. Dar nu pot, nu știu, nu au curajul ardelenii autentici,

românii autohtoni, să îi pună cu botul pe labe pe acești trădători?! Să începem cu internalizarea acestei realități: **să nu mai vorbim de „maghiarii“ din România, ci de „maghiarizații“ din România!**

Diktatul de la Viena a învins Arcul de Triumf din București

Dar mai există, printre cele multe și nementionate, și o agresiune comisă discret asupra Arcului de Triumf. În mod logic, ea s-a petrecut în vremea când primar general al Capitalei era actualul președinte al României, Traian Băsescu. Atunci s-a decis renovarea Arcului de Triumf și, în acest scop, s-a ridicat o schelă. În mod cert, ridicarea schelei a fost doar o diversiune, pentru că nu s-a mai făcut nici o renovare. Singura modificare a fost acoperirea cu ciment a primei inscripții din stînga de jos, **BUDAPESTA**. După cum poate vedea oricine, atît în realitate, cît și în fotografia postată aici, pe bolta Arcului de Triumf sunt înscrise localitățile sau zonele principale unde Armata României a dus lupte grele pentru apărarea pămîntului străbun: *BUDAPESTA, COȘNA, MUNCELU, VRANCEA, RĂZOARE, MĂRĂȘEȘTI, MĂRĂȘTI, OITUZ, NEAJLOV, DRAGOSLAVE, JIU-OLT, CERNA*. Prima localitate, *BUDAPESTA*, a fost acoperită! Evident, aici este mîna unui U.D.M.R.-ist, care a dat dispoziție să fie acoperită cu ciment denumirea acestei localități. Fiindcă, în 1918, Armata Română învinsese armata comuniștilor lui [Béla Kun](#) și pusese opînca pe clădirea Parlamentului Ungariei! Acoperirea cu ciment a BUDAPESTEI de pe Arcul de Triumf înseamnă profanarea acestui monument, umilirea Armatei României, falsificarea Istoriei Naționale și, totodată, faptă penală.

Ca atare, președintele României, Traian Băsescu, ministrul Apărării Naționale, generalul (r.) Gabriel Oprea, primarul Capitalei, Sorin Oprescu, trebuie să facă cercetările de rigoare pentru a-i condamna pe vinovați și, firește, trebuie să refacă imediat inscripția în forma inițială!

În încheierea *Memoriilor* sale, Mihail Manoilescu scria: „Ca într-o melodramă de gust învechit, dar plină de deznodăminte drepte, toți cei vinovați de mutilarea Transilvaniei și-au primit o cumplită pedeapsă. Hitler s-a prăbușit sub ruinele Reichului său; Mussolini a fost împușcat (spînzurat – n.n., V.I.Z.), ca un fugar la o margine de

drum; Ribbentrop a sfârșit în spânzurătoare; Ciano la stîlp, sub gloanțele poruncite de bunicul copiilor lui; Teleky s-a sinucis cînd nemții l-au descoperit că îi trăda, Csaky a murit în condiții stranie la două luni după funestul Arbitraj, iar Bárdossy, ministrul ungar la București, devenit în urmă prim-ministru, a fost executat în 1946.

Transilvania noastră e vrăjită“ (*op. cit.*, pag. 292).

A uitat să-l enumere și pe ministrul de externe al Bulgariei, Ivan V. Popov, care se purtase ca un nemernic în timpul tratatelor româno-bulgare privind cedarea Cadrilaterului: „Notez în treacăt că, mai tîrziu, după plecarea sa de la Ministerul de Externe, Popov a avut lipsa de decență să se lase trimis ca ministru al Bulgariei la București, iar Mihai Antonescu a avut lipsa de mîndrie românească să-i dea agrementul! Mai adaug amănuntul semnificativ că Popov a sfârșit aruncîndu-se de pe o fereastră a Spitalului Pantelimon, unde era internat, după 23 august 1944, cînd îl aștepta extrădarea în Bulgaria“ (*idem*, pag. 177). Ținînd cont că acest fascist bulgar s-a sinucis în „Vechiul Regat“, putem parafraza: „România noastră e vrăjită!“

Să sperăm că această valență benefică a României le va aduce cît mai repede obștescul sfârșit tuturor celor care au distrus România după retrovoluția din decembrie 1989, indiferent că sunt alogeni sau autohtoni!

Români, nu uitați Diktatul de la Viena, nu-i iertați pe urmașii promotorilor lui și ai celor care l-au aplicat și înlăturați impunerea sechelelor acestuia!

Români! Să nu mai vorbim de „maghiarii“ din România, ci de „maghiarizații“ din România!

30 august 2011, *Sfinții Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patriarhii Constantinopolului*

Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU

POST SCRIPTUM. Scrisoarea deschisă a fost depusă la Administrația prezidențială cu nr. 14222/5 sept. 2011, la Ministerul Apărării Naționale cu nr. 26738/6 sept. 2011 și la Primăria Capitalei cu nr. 1026536/6 sept. 2011.